

Paėmiau raštelį. Ant jo buvo užrašyta „Karliui“. Pasižiūrėjau į Miledi, ji žiūrėdama į mane pamojo – toliau! Juk aiškiai žinojau, kad Karlis sėdi tiesiai man už nugaros. Mestelėjau raštelį jam ir grįžau prie savo apmąstymų.

Stalo paviršiuje kažkas išbraižė ir pentagramą. Tą su dviem spinduliais į viršų. Kaip tik tokia matoma Amjeno katedros šiaurinės pusės lango rozetėje. Bet dabar, nežinia kodėl, priskirta satanizmui. Šalia rašiklio buvo nupieštas apverstas lotyniškas kryžius, irgi priskiriamas tai pačiai ideologijai. Šiaip jį vadina Petro kryžiumi. Toks matomas, pavyzdžiui, ant popiežiaus sosto.

Karlis numetė ant stalo raštelį. Ant jo nebuvo užrašyta „Stay Brutal!“, o tik adresatės vardas. Numečiau jį ant priekinio suolo, paskui ant savo suolo nupiešiau lygiakraštį trikampį, į kurį įpiešiau kitą, mažesnę. Tarp abiejų trikampių kraštinių įrašiau: „SATIRNE GAN SANTALINI.“ Šį ženklą reikia nupiešti šikšnosparnio krauju ant pergamento ir padėti ant pašventinto akmens. Paskui pergamentą pakišti po slenkščiu. Mergina, kuri peržengs slenkstį, tuoj visiškai išsirengs ir šoks, kol numirs, jei tik kas nors nepatrauks pergamento. Taip parašyta „Grimorium Verum“. Oi, kaip kažkas šoktų, jei turėčiau pergamento ir šikšnosparnį!

Žinoma, simbolį reikia užrašyti ant tikros medžiagos. Svetimosios mokyklos metalistai pasakojo, kad ten mokytoja pastebėjo kažkieno kruviną ranką. Liepė parodyti – žaste buvo giliai išpjaustinėtas kažkoks simbolis. Žaizda pūliavo ir kraujavo. Mokytoja paklausė: „Mm, kas gi čia dabar?“

Moksleivis atsakęs: „Tikėjimas.“

---

* Vienas populiariausių juodosios magijos žinyių.

Koks gi čia simbolis? Nėra žinoma. Tokia slapta sekta buvo pasirodžiusi Jelgavoje.

Devintojo dešimtmečio pabaigoje ir pačioje dešimtojo pradžioje Latviją užplūdo kitų planetų gyventojai. Nieko gero nepesė, jie išvyko atgal, o paslapčių dabar buvo ieškoma čia, vietoje.

Plekšt – ant mano stalo vėl nukrito raštelis. Ant jo užrašyta mano pavardė naudininke linksniu. Žinoma, beveik iš karto pastebėjau, kad braižas kitas, todėl jokie emociniai išgyvenimai manęs net teoriškai nelietė. Raštelyje užrašyta: „Ką veiki?“ Nužvelgiau klasės draugus. Niekas neatrodė įtartinas, išskyrus vieną, kuri taip atrodydavo visada, – paprastai tai būdavo apgaulinga.

Ant to paties raštelio nupiešiau dvigubą ratą, kuriame ypatingu būdu įpiešiau du kryžius. Šitas simbolis praverčia, jei nori pasidaryti nematomas. Kas to nenori? Tereikia juodų pupų, numirėlio galvos ir, žinoma, spirito. Į kiekvieną galvos kiaušymę reikia įdėti po pupą, ant kaktos nupiešti minėtą simbolį, o galvą užkasti kryžkelėje. Paskui, žinoma, reikia paimti butelį spirito ir kasimo vietą gerai palaistyti. Taip reikia daryti septynias naktis iš eilės. Septintą ten išdygs pupa, o šalia sėdės numirėlio dvasia. Ji paklaus: „Ką tu veiki?“ Ir išties ranką, – žinoma, butelio. Ne-reikia, suprantama, duoti iš karto.

– Jani, ką tu veiki?

Prie mano suolo stovėjo mokytoja Silinia.

– Nieko.

Atsčiau drąsiai, kaip nekaltai besijaučiantis žmogus, tačiau šį kartą tikriausiai nuskambėjo neįtikinamai.

– Taip ir atrodo. Parodyk savo sąsiuvinį!

Silinia kaprizingai reikalaudavo, kad moksleiviai visuomet sektų pamoką ir viską užsirašytų. Tačiau šįkart nebuvo nieko

užsirašęs. Tik nupiešęs kapą. To mane išmokė Verba. Jis pamokose leisdavo laiką piešdamas jose dalyvaujančių žmonių kapus. Paprastai mokytojų. „Gerai, gerai, Lycyti“, – sakydavo Verba ir piešdavo Lycyčio kapą. Ne visuomet tą išprovokavo koks nors konkretus konfliktas. Aš irgi mokytojos kapą nupiešiau šiaip sau. Dailių kryžių ir antkapį su jos vardu ir parvarde. Verba paprastai užrašydavo ir mirties aplinkybes, bet aš taip nedariau ir norėjau į šią teigiamą aplinkybę atkreipti mokytojos dėmesį. Bet nieko nesakiau. Silinia uždėjo pirštą ant kapo piešinio:

– Kas čia?

158 Kaip rimta mokslininkė ji to paklausė aiškiai susidomėjusi. Dabar ji stengėsi paraidžiui perskaityti savo vardą. Jaučiausi labai nepatogiai ir norėjau, kad to nebūtų.

Staiga prisivėrė durys ir klasėje pasirodė svetima, rudagarbanė galva, kuri pranešė, kad turiu eiti pas direktorę. Direktorė buvo tingi ir paprastai taip iškviesti siųsdavo kokią nors stropią mergaitę.

Užverčiau sąsiuvinį ir atsistojau. Kai kas sakė, kad išbalau. Tai melas. Iškvietimas pas vadovybę kiekvienam maištininkui iš prigimties, kaip ir mažam žmogui, visuomet reiškia kažką katastrofiška, bet šį kartą aš, pirmiausia, jaučiausi mikliai išsiskęs iš kapo epizodo; antra, patraukęs visų esančiųjų pagarbų dėmesį; trečia, tikėjausi, kad man visiškai nereikia eiti pas direktorę, bet svetimos galvos savininkė mane nutarė pagrobti.

Nieko panašaus. Direktorės kabinetas buvo pilnas žmonių. Žinoma, mokymo dalies vedėja ir dar kažkokia moteris,ėjusi dabar jau užmirštas pareigas. Bet ten buvo ir Cipas su Anriu, mano draugai metalistai iš Penktosios Linijos! Ir Mirtis.

– Kas vyksta?

O mokymo dalies vedėja manęs paklausė:

– Na?

O aš atsakiau:

– Taip, prašau?

Ir ji pridūrė:

– Ką tu papasakosi?

Ir aš perklausiau:

– Apie ką?

Ir ji papildė:

– Kuo jūs kartu užsiimate?

Čia aš sustojau. Mes užsiimdavome daugeliu įvairių dalykų, ir nebuvo įsitikinęs, kad jie visi mokyklos vadovėms suprantami ir aiškintini. Direktorė tikriausiai suprato mano mintis ir patikslino:

– Kokia ta jūsų sekta?

Mokymo dalies vedėja mane trumpai supažindino su faktais. Mes keturiose skelbiame pasaulio pabaigą, rėkaujame satanistinius šūkius, meldžiamės mirčiai ir skleidžiame keistas idėjas. Be to, dar girtuokliaujame kapinėse. Išvis ji stebinamai tiksliai žinojo apie mūsų reikalus, nesuprantu, iš kur ji gavo šią informaciją. Bet dalis jos man buvo didelė naujiena. Mūsų bazės vieta esanti vieno namo pastogėje čia pat, prie mokyklos, o mūsų vadas esąs pagyvenęs ponas su didele barzda! Būtent šie elementai leido man, tikrai nustebintam, viską paneigti. Viskas atrodė taip natūralu, kad direktorė pasakė:

– Man irgi pasirodė, kad tai kažkokios visiškos kvailystės. Juk jūs visi – tokie normalūs vaikinai!

Ir mes visi keturi pritariamai palinkėjome. Dabar jau sutikome būti visiškai normalūs. Direktorė dar paklausė:

– O kas tas vyras su barzda?

Jupiteris žino, – tikrai nežinojau, kas jis toks, ir kitų veidai atrodė neveidmainiškai kvaili.

Dabar užmirštų pareigų dama iškėlė savo hipotezę:

– Gal jūs paprasčiausiai pernelyg garsiai klausotės kažkokios savo muzikos... Gal kartu dainuojate... Gal koks vyresnis žmogus išgirdo, išsigando...

Tada prajukęs prabilo Anris:

– Juk mes išvis negalime kartu su tais reperiais išdainuoti!

Tai, žinoma, buvo iššauta siekiant parodyti, kaip esame toli nuo viso to, kas pavojinga. Jokio repo nesiklausėme.

– Jokio repo mes nesiklausome!

Tai buvo Mirties balsas. Jis atrodė nepatenkintas.

– Tai yra, norėjau pasakyti, šiaip mes normalūs, bet repo vis dėlto nesiklausome.

Direktorė staiga pavargo:

– Į tokias subtilybes galime ir nesileisti. Eikit vėl mokytis.

Cipas turėjo vieną konkretų klausimą:

– Kas jums visa tai papasakojo?

– Eikite mokytis.

Ir dar koridoriuje ji visus išvaikė, kad negalėtume pasitarti. Stovėjau ten paskutinis ir bandžiau suvokti, kas vyksta.

Nežinia iš kur priėjo ta trenkta Nelė iš paralelinės klasės ir paklausė manęs:

– Kas jums ten?

– Kur?

– Ten.

– Nieko.

– Kokie nors šūdai?

– Kur?

– Kas tau yra?

– Kodėl?

– Gal tu nenormalus?

Taip galų gale tikrai susipažinau su Nelija. Ji pasakė, kad visi ją vadina Nele, ir mes taip galime. Bet taip jos nevadinom. Taip pat negirdėjau, kad kažkas kitas ją taip vadintų. Visi ją vadino Mele.

10

162 Kurgi buvo geriau – „Metalkėje“ ar namie, vienam prie magiuko? Ar „Metalkė“ nebuvo gera tik todėl, kad įvykius joje galėjau prisiminti namie, vienas prie magiuko? Ar sėdint prie magiuko, kartais net stovint, mėgstamiausia fantazijų tema, be žaibų svaidymo ir drožimosi iki žaibų, nebuvo lankymasis „Metalkėje“?

Kaip teisingai klausytis dainos? Ar reikia įsivaizduoti save dainos herojumi, ar bandyti ją pritaikyti gyvenime? Ar daina yra apie mane, ar aš esu apie dainą?

Matematikai ir šeimos problemoms likdavo vis mažiau vietos. Šiuos lengvus „įpročius“ išstūmė metalas. Visos mano kasečių kolekcijos apimti ir prispausti prie krūtinės nebebuvo galima. Galėjau atlikti jaunai galvai taip patinkantį struktūrizavimą ir klasifikavimą. Čia buvo gan daug dūmo, solidus defo rinkinys, minimaliai trešo ir dar tas kitas žanras, kuriuo domėjosi daugelis mūsų, galbūt net per daug. Kodėl susidomėjau aš, galiu aiškiai pagrįsti.

Tai neprasidėjo nei „Metalkėje“, nei namie. Kartą fizinės kultūros, o gal etikos pamokoje vyniojau grotuvo kasetę. Žinoma, būtų normalu tai daryti rašikliu arba žirkklėmis, bet aš dėl kažkokių priežasčių buvau nuvargęs. Grotuvas kaukė ir tarškėjo kaip diskinis pjūklas, pjaunantis lentą su vinimis. Karlis atsisukęs paklausė:

– Koks ten tavo blekas skamba?

Šio žanro dar nežinojau, bet mane iš karto sudomino muzika, kuri šitaip skamba. *Black metal* traktuojamas kaip ekstremaliausia metalo muzikos išraiška. Bet mūsų apkvaitusioms smegenims tai buvo lyg dar vienas kibiras dinamito liepsnojantiame lauže. Taiėjimas iki galo – viskas juoda, nieko toliau būti negalėjo, buvome pasiekę tikslą. Man dar ką tik atrodė, kad *doom metal* yra visko pabaiga, bet dabar mes su Mirtim kankinomės prie magiuoko, ir jis pasakė:

– Geriausias dūmas yra blekas.

Automatiškai šį sakinį išsiverčiau į gryną latvių kalbą:

– Geriausias likimas* – juodas.

Ar prisimenate *Immortal* „Pure Holocaust“? Žinoma, kad prisimenate. O *Mayhem*? Atsiprašau už šį klausimą. Taip taip, turiu galvoje senuosius *Mayhem*, o ne tuos, išlikusius. Kitaip negaliu, dabar papasakosiu, ką jūs visi jau žinote.

Mayhem 1984-aisiais sukūrė kažkoks lapių kilmės norvegas Ojsteinas Arsetas. Jis grojo gitara ir pasivadino Euronymous. Niekada nežinojome, kaip reikia ištarti šį žodį, kitaip tariant, kurį skiemenį reikia kirčiuoti.

Euronymous tvirtino, kad jo gyvenimo misija yra absoliutus blogis. Kai atėjo garbė, žurnalistas jo paklausė: „Khm,

---

* *Doom* (angl.) – lemtis, likimas.

esu girdėjęs, menininke, apie labai gerus jūsų santykius su tėvais. Kad esate geras sūnus. Kaip tai suderinama su jūsų totaliu blogiu?“ Eurononymous savikritiškai atsiliepė apie žmogaus prigimtį:

– Ir krikščionims nesiseka būti tik geriems.

Koks geras atsakymas!

Be to, atkreipkite dėmesį, Eurononymous, grupės variklis, ne dainavo, o grojo gitara. Pirmasis *Mayhem* solistas buvo Maniac'as. Jį greit pakeitė melancholiškas jaunuolis vardu Dead'as. Jis tikrai mokėjo sukurti atmosferą. Pirmasis iš blekmetalistų, kuris į sceną lipdavo nusigrimavęs (tai vadinama *corpsepaint*). Šis dažymosi būdas priminė mimų veidus. Jie tokie ir buvo. Liūdni juokdariai.

164 Suprantate, Dead'as norėjo atrodyti miręs. Jis mėgdavo užkasti savo drabužius giliai į žemę kokiai savaitei arba mėnesiui, paskui valandą prieš koncertą išsikasti ir jais apsirengti. Kartais fanai matydavo, kad per koncertinius drabužius ropoja kurkllys. Koncerto metu Dead'as badydavosi peiliu arba rožės spygliais.

Vieną vakarą, kai nebuvo koncerto, Dead'as pjaustinėjosi, pjaustinėjosi, paskui parašė raštelį: „Atleiskite už visą šitą kraują“, ir šautuvu šovė sau į galvą.

Ar tai nėra kažkur girdėta? Laiškas ir šautuvas. Vėl tas pats. Jeigu nekreiptume dėmesio į tai, kad Kurtas žuvo 1994-aisiais, o Dead'as – 1991-aisiais. Mūsų laikas siūbuodavo pirmyn ir atgal, retai stovėdavo vietoje.

Mirusį draugą rado Eurononymous ir iš karto padarė kelias nuotraukas ruošiamo disko „Dawn of the Black Hearts“ viršeliui. Kad viskas sutaptų ir įvyktų, kas Rašte pasakyta, atsirado abejojančiųjų dėl įvykio. Tai buvo detektyvai Venomas ir Slai-

jeris. Apžiūrėję nuotrauką, jie įtarė, kad įvykdyta žmogžudystė, nes „per daug gerai ten viskas atrodo“. Iš tiesų buvo gražu. Legenda pasakoja, kad Eurononymous išsikėpė ir gabaliuką Dead'o smegenų, kaukolės dalelę panaudojo kaklaraiščiui, o dilbio kaulus gavo būgnininkas Hellhammer'is – vietoje lazdelių. Taip *Mayhem* liko be solisto. Išėjo ir bosistas Necrobutcher'is, gal jam pradėjo atrodyti, kad šiai kompanijai ne visi namie.

Tačiau legenda plito nesustabdomai. Kurį laiką tęsėsi šioks toks apsiuostinėjimas. Tada prie grupės prisijungė inteligentiškas jaunuolis Kristianas Vikernesas, kuris ką tik buvo pasikeitęs netikusį savo vardą ir dabar vadinosi Vargu Vikernesu arba grafu Grišniaku. Koks pasirinkimas! Grišniakas buvo orkų kapitonas katalikiškoje pasakoje „Žiedų valdovas“. Jaunasis norvegų orkas (jo vardas irgi Tolkienas) turėjo savo grupę *Burzum*, kurioje dirbo vienas. *Mayhem* grupėje jam buvo patikėta boso partija. Gitara padėjo Blackthorn'as iš grupės *Thorns*. Dainuoti buvo pakviestas vengras Atila iš grupės *Tormentor*. Šie penki žmonės įrašė paskutinį tikrą *Mayhem* albumą „De Mysteriis Dom Sathanas“, blekmetalo *non plus ultra*. Čia išvis nieko negalima pridurti.

Eurononymous'o motina vėliau pareikalavo pakeisti boso takelį, kad greta jos gerojo ir mylimo sūnaus nesigirdėtų Grišniako grojimo... Šis iki šiol tvirtina, kad albume išsaugota jo įrašyta muzika.

Kai „De Mysteriis Dom Sathanas“ jau buvo įrašytas, tačiau dar neišleistas, vieną naktį Vikernesas kartu su Blackthorn'u nuvyko į svečius pas Eurononymous'ą. Apie ką jie kalbėjosi tą ledinę rugpjūčio naktį? Liudijimų neliko, tačiau, manau, Blackthorn'as paklausė:

– Ar galiu užsirūkyt?

O Vargas atsakė:

– Ne. Juk sakiau. Mano mašinoje rūkyti negalima.

– Kodėl? Juk rūkymas – blogis!

– Senieji norvegų dievai nerūkė.

– Kas jums visiems yra? Pas Euronymous'ą bute irgi negalima, nes prisigeria kilimai.

– Man nesvarbu, ką sako Euronymous.

– Tai galiu užsirūkyt?

– Ne.

– Kas jums yra, vaikinai? Ne prieš gera šitas nerūkymas.

Patikėkit manimi.

– Rūkymą mums primetė žydai.

– Taip norisi užrūkyti. Dabar reikės kaip lochui rūkyti lauke.

– Bet legendos negalima sulaikyti.

– Ką? Kas?

– Sėdėk, tuoj būsim.

Kai jie atvažiavo, Blackthorn'as liko lauke parūkyti. Dėl to netapo vieninteliu liudininku įvykio, nutikusio tarp anųdviejų. Venomas pasakojo taip: po Grišniako niūraus skambučio duris atidarė niūrus Euronymous, apsirengęs išraiškingai niūriais apatiniais... Aš, savo ruožtu, manau, kad tarp jų įvyko toks pokalbis:

– Labas vakaras, Kristianai!

– Labas vakaras, Ojsteinai!

– Snorį palikai apačioje?

– Taip, apačioje.

– Parūkom?

– Nėra laiko.

– Taip. Aki čiki?

– Aki čiki.